

Múlt csütörtökön történt, olyan délután öt körül.

Fásultan sétáltam hazafelé, amikor aprócska roppanás jelezte, hogy ráléptem valamire. Rémulten pillantottam le, attól félve, hogy már megint egy Pannon csiga életét törtem össze. Szeretem őket, és rossz belegondolni, hogy hangtalan csúszó kis testüket összeroppantathatom az alkalmi fekete negyvennégyesemmel.

Somogyi Tibor 81

EGY GONDOLAT

Lehajoltam, és megnéztem mi hevert a járdán, amibe beletrappoltam. Egy elejtett gondolat volt. Szerencsére nem lett baja. Jó, egy kicsit piszkos gondolat volt, de lehet nem az én cipőmtől, hanem már kigondolásakor is mocskos lehetett.

Átjárta az öröm testem-lelkem, ez nagyobb szerencse, mintha egy négylevelű lóherét találtam volna. Találtam egy gondolatot. Felemeltem, rázogattam, próbáltam átlátni a gondolatmenetét, hogy vajon magvas-e, de nem tudtam egyértelműen eldönteni.

Arra tippeltem, nem futó gondolat, mert akkor nem itt heverne tanácstalanul, hanem már rég messze járna.

Ritka dolog ez, azt se tudtam hirtelen eldönteni, hogy most mi a helyzet, például jogilag, fennforog-e a jogtalan eltulajdonítás helyzete, nem akartam egy gondolat miatt börtönbe kerülni, főleg hogy ez a gondolat nem is bántott engem.

A lelt gondolatot óvatosan becsavartam egy kamilla illatú papírzsebkendőbe, és a táskámba raktam. Azon a járdarészen, ahol feküdt, maradt utána a betonon egy kis gondolatjel, próbáltam azt is felszedni, nem ment, úgyhogy inkább tovább léptem.

Közelben volt egy rendőrőrs, mikor egy pénztárcát találtam, azt is oda vittem leadni, arra vettem hát az utat.

Leszólítottam az ajtón épp kiforduló járőrpárt. Mint Stan és Pan vagy Sancho és Panza, az egyik kicsi, vékony, a másik nagy és testes.

– Elnézést, van egy gondolatom.

Rám meredtek. – Hallgatjuk – dörmögte a nagyobbik.

– Szeretném leadni, talált fogalom – mondtam. – Biztos szüksége lesz rá valakinek.

– Szóval az a gondolata, hogy nekünk nincs gondolatunk, és majd ad nekünk? – Az alacsonyabb próbálta visszafogni dühét. – Ezek az ócska sztereotípiák, hogy a rendőrök hülyék! Na, tűzzön innen! A gondolatát meg vigye a gondolatrendőrségre!

Mentem tovább. Már arra gondoltam, elviszem a könyvtárba, ott szoktak lenni még gondolatok. Aztán eszembe jutott Robi, a különc, gyűjtő ismerősöm, aki csak becsípve mesél titkos hobbijáról, nehogy hülyének nézzék.

82 Jött egy troli, úgyhogy – mint a gondolat – már nemsokára ott is voltam Robinál. Kis kertés ház, kétméteres bekamerázott zöld kerítéssel.

Negyedik csengetésemre jött ki – Most pont nem alkalmas. Miben segíthetek, haver?

– Találtam egy gondolatot. Te szerintem tudnál segíteni.

– Egy cogitatum? Pozitív vagy negatív? – kérdezte Robi a bajsza alól gyanakodva.

– Szerinted én meg tudom különböztetni ezeket? Kicsit mintha piszkos lenne. – Még mindig a küszöbön tipródtam.

Robi megenyhült. – Na, jó. Gyere be, aztán megszemléljük.

A hátsó házrészhez vezetett, ahol a műhelyt rendezte be, nem a nagy házba, ahol idős édesanyjával élt. Alaposan körülnézett, mielőtt belépett, hogy látja-e valaki. Bent ládák, dobozok, hűtők. Helyet csinált az asztalon, majd egy mikroszkópszerű szerkezetet vett elő. Elővettem és megosztottam vele a gondolatot, amelyet két ujjával belecsippentve behelyezett a gép alá. Elmélyülten nézegette.

– Eléggé át van gondolva, érlelt. Tényleg piszkos kicsit. Mély gondolat, gratulálok. Mit szándékozol vele tenni? – kíváncsian nézett fel. – Szerintem nem fordulás gondolat. Tudod, ami megfordul a fejedben, hanem a stabilfajta, amit alig tudsz kiverni a fejedből. Valakinek mégis sikerült. Nem tűnik különösebben magvasnak, de nem szedném szét, mert erre érzékenyek, és könnyen elillanhatnak. Én a gondolatokat annyira nem szeretem, néha se elejük, se végük, meg nagyon le tudják húzni az embert. Akármilyenek is, a gondolatkísérletek is taszítanak, de ha nem kell, itt hagyhatod. Vagy adhatok érte pár nagyon mocskos gondolatot. Akarod tudni, miket tárolok itt?

Sűrűn bólogattam. – A legtöbb ember nem veszi észre az elvesztett, kidobott fogalmakat – magyarázza Robi. – Én a legtöbbfélét észlelem. Ez egy képesség. Nem tudom, honnan van, és nem is érdekel. Te úgy látszik gondolatérzékeny vagy. Szezelemből és szeretetből gyűjtöttem be a legtöbbet. Azt sűrűn eldobják az emberek. Hangszigetelt fémkazettában tartom őket, rózsaszínek, ragadósak, és nagyon kellemetlenül vinnyognak. Azért kell nekik hangszigetelés. Szenvednek a viszonzatlanságtól és a magánytól.

– És mire jók? – kérdeztem – Újra lehet hasznosítani őket?

– Csak figyelem őket, kísérletezek velük. Tudod, például mi történik, ha némi szeretetet csalódásba mártunk? – Robi szemei szinte világítottak – Bebarnul és sisteregni kezd. Gyűlöletté válik. Azok vannak a hűtőládjában. A szabadságot nyitott fedelű papírdobozban tartom, mert csak ott érzi jól

magát, és akkor nem szökik meg. Egyet bezártam, és mondhatom egy girhes, elsorvadt, búzló szabadságnál kevés undorítóbbat látni. A vágyat szeretem a legjobban, ha fázik a kezem, bekenem egy vágydarabbal. Jó időre felmelegíti, és még jó illatú is lesz tőle.

– Érzések. Kognitív dolgok. Gyűjtöm őket. Szeretem magamé- 83
nak tudni őket. De mind elhagyottak, magányosak – lehajtotta a fejét.

– Mint én. Hirtelen hangnemet váltott: – Na, kell pár mocskos gondolat? Bedörzsölöd a szemedbe, és olyanok jutnak eszedbe, hogy hihetetlen. Párkapcsolatokat fel lehet vele dobni.

– Amit találtam, azt is be tudom dörzsölni?

– Nem javasolom! Ki tudja, mit okoz? Mondom, ez nem elég mocskos. Ilyen fajtát még nem próbáltam. Na, de áll az alku? – dörzsölgette Robi a kezét.

– Inkább nem – mondtam. – Nincs most senkim, mihez kezdjek veled? Csak megzavarná a mentális energiámat. Már mennem is kell. Köszí, mindent Robikám.

– Kifelé óvatosan – súgta Robi. – Nehogy lebukjak előttük.

– Előttük? – meredtem rá

– Tudod, akik bármit megadnának, hogy megtalálják a kincseimet.

Ennyiben maradtunk. Nem mondtam Robinak, de azért siettem, mert elhatároztam, hogy kipróbálom magamon a gondolatot.

Amikor hazaértem, már nem voltam olyan bátor. Felvetődött bennem, hogy megkeresem a tulajdonosát a Debrecenben találtam Facebook csoportban, de még sose posztoltak ott gondolatról. A falragaszokat is elvettem, hiszen nem tudnék normális fotót készíteni róla. A döntő lökést az adta öt nap múlva, hogy Fideliusz az iromba kandúrom ellopta a hányódó gondolatot, és úgy kellett kiszednem a fogai közül. Nem volt mire várnom, úgyhogy alaposan keztem mostam, és megragadtam a gondolatot. A szememhez illesztettem, majd fokozatosan erősödő mozdulattal a szemembe dörzsöltem.

Égett és könnyezett a szemem. Megráztam a fejem. Éreztem, kezd a fejemben gyökeret verni a gondolat. Döntöttem, és leültem a laptop elé, megnyitottam egy Word dokumentumot és írni kezdtem:

„Múlt csütörtökön történt, olyan délután öt körül...”

Vége